

Dünya emekçi kadınlar gününe atfen yazdım.

Ardahan'da ilkbahar ve sonbahar mevsimleri kısa sürelidir. Sonbaharın ilk soğukları eylül ayının sonunda başlar. Yaz mevsimi adeta bir ilk bahar serinliğindedir. Sonbahar olmadan kışa hazırlık başlar.

Kazları besiyeye koyardık, tuz taşında kaya tuzu öğütürdük, kavurma yapar turşu koyardık. Çuvallar ile patates, harman sonu yarma yapar kavurğa kavururduk. Birde yakacak için hazırlık yapardık.

Yakacak hazırlığı derken Halilefendi mahallesindeki bizim evde hayvancılık uğraşımı olmadığı için tezek kullanmaz, odun kömür alırdık.

Ardahan'ın sonbaharında aldığımız bir kamyon odunu evimizin "hayat" diye adlandırdığımız ambar ve mereğin bulunduğu arka bahçeye döktürmüş ve marangoz tipi hızar ile tomrukları yarılmak üzere kestirmiştik.

Öyle şimdiki zamane kadınları gibi ben bunu yapamam erkek işi, yok onu yapamam gücüm yetmez, akar kokar yapamam.. diye avaresi, bahanesi, mahanası yoktur. Sanki Allah'ın emri boynunun borcudur.

Doğumundan, ölümüne kadar emek ile yoğrulmuştur.

Memleketimin kadını; tarlada çayırda, harmanda ahırda, mal davarda, bacada kar kürümede, ağpundan tezek, bahçede çapa yapmada, sağımında yağında, kocaya eş çocuğa anne, kaynata kaynanaya gelin, misafire hizmet hürmet, ocakta yemek fırında ekmek, topladığı otu ile yaptığı süpürge ile kapıyı süpür, ahır küre nağıra hayvan kat, umuzluk ile çeşmeden su taşı, saygı diye çocuğunu büyüğünün yanında bağrına basıp sevemeyen...neresini yazayım ki.

Kendine bakmanın özenip bezenmenin haricinde her türlü garametli ağır işler yapardı benim memleketimin emeği çok, sevgisi sonsuz,kocaman yürekli kadınları.

Hayata dökülen tomrukları evde kadın erkek demeden balta ile yarıyoruz. Tabi ki bu bir günlük iş değil, yarma ile iş bitmiyor, yardığimiz odun parçalarını kare şeklinde aralıklı, üst üste düzenleme yapardık ki havalanıp kurusun, kuruduktan sonra da odunluk ya da merak dediğimiz yere sanatçı edasıyla bir ustanın duvar örme gibi dizerdik.

Tabi ki bu odun kırma işini bizim evde en çok ben yapardım. Kütük üzerine koyar, bütün kuvvetimle küt ha küt! vur ha vur!! Odunu parçala bitmez mübarek. Bir de yarılmayan budaklı odunu demir veya sert ağaçtan yapılmış musmar çiviye çekiç yardımıyla vurarak yarardım ama onunla birlikte bitap düşerdim. Böyle bir gündü, ben dışarıda kütük üzerinde balta ile odun yarıyor küçük parçalara ayırıyorum. Annem sobada poğaçaya pişirmiş içini açmış. Poğaçaya derken simit fırınlarından aldığımız yağlı puaça değil tabi ki. Kırmızı buğday ununun ekşi hamur mayası ile yapılmış tepsi büyüklüğünde, altı ve üstü kızarmış ekmeğin adı puğaçadır.Poğaçaya üzeri yuvarlak kesilir, üst kabuğu kaldırılır ve kaşık ucuyla küçük parçalar haline getirilir üzerine kızgın sarı yağ serpilir ve yanında göklenmiş tuluğ peyniri ve ayran ile birlikte mis gibi

afiyetle yenir.

Annem bunları hazırlamış, sıcak sıcak yenmesi gerek. Kardeşim Afide'ye git Mahide'yi çağır soğumadan yiyelim diyor. Afide dışarı çıktı "hadi gel, yemek hazır" dedi ve gitti. Ben az kaldı, birazcık kaldı diyerek odun kırmaya devam ediyorum.

Ben geçikince annem; git bu kızı tekrar çağır, yemek soğuyor diyor. Tabi ki bu çağırma işlemi bir kaç kez kardeşimin ses tonu yükselerek devam etti.

En sonunda Afide dışarı çıkıp avazına kadar " Mahideeee!!! Kaç kere çağırdım, gelsene!! Yemek yiyeceğiz" dediği anda elimdeki baltayı son bir kez yukarı kaldırdım kütük üzerindeki oduna vurayım derkeeeen balta yana kaydı ve sağ ayağımın üzerine parmak ile bilek arasına kütttt! Diye saplandı.

Offff!!! Dedim, ayağıma baktım ki kocaman bir yarık, sinir gözüküyor. Baltayı bıraktım sızlana sızlana eve giriyorum. Bir hafta önce patates satıp parasıyla o zamanlar çok kıymetli olan aldığımız ve mutfakta serili olan muşamba üzerine bastıkça lop lop kan oluyor, etraf kan revan.

Bunu gören Afide elini göğsüne sürüp sürüp " ohhh!! Ohhh! Canıma değsin, ben sana kaç kere dedim gel, geeell" diye hayıflanıyordu. Kızgınlığı üzüntüsünden geliyordu bacımın.

Annem beni gördü, ah vah ediyor, masada o güzelim sıcak puğaç unutuldu. Bizim her derdimize çare, varlığımız sebebi olan emektar Hürübe ablam hastanede hemşire, telefonla bildirdik. Benim ayağıma bez filan sarıldı, tokyo(lastik) terlik giydim kardeşim kolumda bizim sokaktan köprü başına doğru yavaş yavaş gidiyoruz ama bacım hem üzülüyor hem söyleniyor. Hürübe ablam hastane arabası ile bizi aldı Devlet Hastanesine gittik.

Ablamın arkadaşı çok sevdiğim ve bize emeği geçen ablam gibi gördüğüm hemşire Macide abla karşıladı, pansuman odasına götürdü. Bir sandalyeye oturdum, dikiş atıcı fevzi abi elindi kavisli iğne iplik geldi.

Macide abla benim kucağıma ters oturarak kollarıyla beni sımsıkı sardı, öyle kenetledi ki kıpırdıyamıyorum. Ablam ayağımı tuttu uyuşturma yapılmadan bir Gırçççç! Diye iğneyi batırdı, benim bir sesim yerde bir sesim göğde çığlık atıyorum. Bağrış çağrış derken dikiş bitti , sardı sarmaladılar ve bir de tetenoz iğnesi yaptılar hadi yallah eve gönderdiler.

Eve döndük masa öylece duruyor, poğaç soğumuş. Kardeşim bana "senin yüzünden yemeği yiyemedik" diye şaka yollu olsada söylendi.

Bu anda olanların çoğu kadın. Anne, abla, kardeş, arkadaş...Yani emektar kadınlar

Memleketimin kadın yüzleri, saymakla bitmez ama hep var olurlar. Nazım'ın dediği gibi " ve kadınlar bizim kadınlarımız: korkunç ve mübarek elleri, ince, küçük çeneleri, kocaman gözleriyle anamız, avradımız, yarımız....

Dünya Emekçi Kadınlar günü dolayısıyla bu anıyı uzunda olsa yazmak istedim.